

Od #1 New York Times bestsellerového autora

Five Nights at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS #5

KRÁLÍČEK BUDÍČEK

SCOTT CAWTHON

ELLEY COOPER
ANDREA WAGGENER

xyz

FNaF – Králíček Budíček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Scott Cathon

FNaF – Králíček Budíček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FIVE NIGHTS
AT FREDDY'S

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, FAZBEAR FRIGHTS #5: BUNNY CALL

Copyright © 2020 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klikk/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN tištěné verze 978-80-267-7025-1

ISBN e-knihy 978-80-267-7026-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7060-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7061-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Five Nights

at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS #5

KRALICEK BUDICEK

Scott Cawthon
Andrea Waggener
Elley Cooper

xyz

OBSAH

KRALÍČEK BUDÍČEK 9

NA VLASTNÍ KŮŽI 83

MUŽ V POKOJI 1 280 135

PLAY ▶

KRALICEK BUDICEK

Boba, sedícího za volantem nevýkonného minivanu, téměř oslepilo slunce, jež zničehonic vykouklo zpoza olověných mraků nasáklých vodou. Přimhouřil oči, zamračil se, sklopil stínítko, zpomalil a projel přibližně miliontou prudkou zatáčkou, která byla součástí zdánlivě nekonečné klikaté silnice obklopené hustě zalesněnými horami.

To je prostě... skvělý, pomyslel si Bob.

Pokud se v souvislosti s tímhle výletem na něco těšil, tak výhradně na deštivé počasí. Ostatní členy jeho rodiny avizovaný déšť „rozladil“, nicméně Bob se z nepříznivé předpovědi potajmu škodolibě radoval. Případný liják by vystavil stopku vlně aktivit a on by si mohl v klidu zarybařit, přečíst si knihu a dopřát si šlofíka.

„Podívej se, miláčku,“ zahlaholila Wanda, Bobova manželka. „Sluníčko!“

„Aha, to je sluníčko?“

Wanda jej laškovně štouchla do ramene.

„Podej mi sluneční brýle.“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Bob na okamžik odtrhl oči od vozovky a upřel je na útlou, bledou, pihovatou Wandu s drobnými rysy, jež se předklonila a lovila brýle z palubní přihrádky. Kochal se pohledem na manželčiny lesklé kaštanové kadeře a hebké kontury jejího profilu. I po dvanácti letech manželství a třech dětech mu stále připomínala půvabnou energickou roztleskávačku, do níž se zamiloval v posledním ročníku na střední škole. Jediný patrný rozdíl představovalo její módní ošacení – černé šortky s vysokým pasem a světle fialový síťovaný top, jež si oblékla přes černé tílko –, které vyměnila za třásně a plisovanou sukni. Ramínko topu se jí shodou okolností svezlo z ramene a Bobovi se z toho úžasného pohledu div nezatočila hlava.

Nasadil si brýle a opět se plně věnoval řízení. Poté zabloudil očima ke zpětnému zrcátku. Během několika vteřin sebekriticky uznal, že nadšeného sportovce ze střední, jímž *býval*, pohltila minulost. Marně pátral po dlouhých, hustých černých vlasech, ostré čelisti, rošťáckých tmavě hnědých očích a širokém bezstarostném úšklebku. Dřívější mladistvý vzhled nahradily krátké, řídnoucí prošedivělé vlasy, povislý podbradek, unavené oči a sevřené rty s pokleslými koutky. Většina svalů mu ochabla. Na posilování mu nezbýval čas, což se bolestně projevilo na celkovém vzezření jeho těla.

Raději urychleně zaměřil veškerou pozornost na řízení. Jakmile silnice začala stoupat a rozšířila se o třetí, předjížděcí pruh, přešel do pravého pruhu. Za minivanem se náhle vyloupily dva sportovní sedany a záhy okolo něj prosvištěly.

„Chybí mi MGéčko,“ povzdechl si Bob.

Wanda na něj letmo pohlédla, ale nahozenou návnadu nespokla – jako obyčejně. Když se jim narodil druhý potomek,

zbavil se na manželčino naléhání milovaného autíčka, jehož prodeje dosud litoval. Stýskalo se mu po všem, dokonce i po výrazné vůni motorového oleje a kožených sedadel, díky níž se pokaždé cítil mužně... a mladě.

Zavrtěl hlavou a snažil se nevdechovat směsici pachů sestávající z arašídového másla, špinavých ponožek a hroznového džusu, která se linula minivanem.

„Hádejte, co je nového?“ zvolala Wanda.

„Co?“ vyhrkly děti sborově.

„Upravili předpověď počasí!“ Wanda soustředěně hleděla do mobilu a pak se na sedadle samou radostí doslova roztančila.

Boba udivilo, že mobil stále přijímá signál. Připadalo mu, že je od civilizace dělí tisíce kilometrů.

„Podle původní předpovědi nás měl na osmdesát procent provázet vytrvalý déšť,“ pokračovala Wanda. „Ale podle nejnovějších informací má pršet jen na dvacet procent. Bude nám svítit sluníčko!“

„Šťastné sluníčko, úsměvavé sluníčko, sluníčko, pod' ši hlát,“ rozezpívala se falešně Cindy, Bobova tříletá dcera.

„Zářivé sluníčko, přívětivé sluníčko, je překrásný den,“ přidala se k Cindy Wanda.

Cindy se zahihňala a zaspívala vymyšlený popěvek s drásavou melodií znovu, přičemž poskakovala v autosedačce, až se jí pohupovaly kaštanově hnědé kučeravé copánky. Nedostatek pěveckého nadání vynahrazovala roztomilostí a entuziasmem. Pihami a šťastným úsměvem si získala každého, s kým se seznámila.

„Zaspíváme si všichni!“ zahalekala Wanda.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Vedle Cindy seděl v autosedačce sedmiletý Aaron, jenž se nemohl dočkat, až z ní vyroste. I on měl kaštanově hnědé vlasy, obličej posetý pihami a stejné množství elánu jako jeho sestra, takže se ke zpívajícímu duu podle očekávání připojil. Vytáhlý, tmavovlasý, desetiletý Tyler s širokými rameny, která předznamenávala jeho budoucí atletickou postavu, se rozvaloval ve třetí řadě sedadel. Rád se odlišoval, protože byl nejstarší. Naproti tomu byl stále v dětském věku, takže se chtěl účastnit rodinné „zábavy“, jež zahrnovala herní večery, filmové večery, nedělní pikniky a společné zpívání. Nepřekvapivě přispěl svým dílem i nyní a podkreslil rodinnou píseň beatboxovým doprovodem.

„Šťastné sluníčko, usměvavé sluníčko, sluníčko, pojed' si hrát,“ zpívala Bobova rodina.

„No tak, Bobe,“ vybídla jej jemně Wanda. „Zpívej přece taky!“

Bob cosi nesrozumitelně zabručel, načež skřípal zuby, zatímco jeho nejbližší přezpívali krátkou improvizovanou písničku minimálně šestkrát. *Pust' mi nějakej klasickéj rock a já budu nadšeně hulákat na celý kolo*, pomyslel si. *Ale v žádným případě nebudu opěvovat zatracený slunko.*

Dál tiskl rty k sobě a očima se vpíjel do mokrého asfaltu, který se třpytil v paprscích slunce, jež rozzářilo celou oblohu. Dvojitá žlutá čára se zdánlivě proměnila v lano, které neúprosně táhlo minivan do cílové destinace. Bob sice řídil, ale ve skutečnosti o směřování vozidla nerozhodoval.

Kdy naposledy měl nad něčím kontrolu? Než se narodil Tyler? Těsně po svatbě? Než se seznámil s Wandou? Po svém narození? Je snad koncept kontroly pouhá iluze?

Jakmile píseň konečně dozněla, Aaron položil tradiční otázku:

„Už tam budem?“

„Už tam budem? Už tam budem?“ papouškovala po něm Cindy.

„Jak je to daleko? Už tam budem?“ ozvala se Wanda.

„Ještě ty začínej,“ povzdechl si Bob.

Wanda se rozesmála. Nahlédla do mapy, kterou si rozložila na klín, a odpověděla si sama:

„Zbývá nám ujet čtyřicet tři kilometrů.“

Wanda zastávala názor, že při čtení z mapy si člověk užije mnohem víc zábavy, než kdyby se nechal slepě navigovat GP-Skou, což Bobovi imponovalo. Šlo o jednu z mnoha manželčinych osobitých vlastností, které na ní miloval. Naproti tomu skládání písniček (kupříkladu přihlouplých slátanin o slunci) se řadilo k výstřelkům, bez nichž by se *klidně* obešel. Ustavičné lpění na rodinné pospolitosti se mu vyloženě protivilo.

Když byl Tyler menší, Bob se na čas strávený s rodinou docela těšil, jelikož výlety spojené s rybařením a baseballové zápasy, na které synka brával, si vysloveně užíval. Dokonce ho bavilo chodit i na túry, které plánovala Wanda. Potom se narodil Aaron a rodinné aktivity se poněkud zkomplikovaly, ale stále se daly snést. Následně přišla na svět Cindy, která proměnila mírný chaos v naprostý blázinec. Cindy nebyla žádný spratek, právě naopak – Bob si nemohl přát rozkošnější dcerku, jež však překypovala nevyčerpatelnou zásobou energie, kterou navíc přenášela na své bratry a ti pak dováděli jako pominití. Bob měl poslední dobou pocit, že si nemůže dopřát chvilku klidu nebo ticha, ani během spánku. Každou

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

noc (bez výjimky!) jim do manželské postele v jistém okamžiku vhapsla jedna z vydařených ratolestí – někdy se jich mezi ním a Wandou mačkalo i víc.

Čas, který míval dříve vyhrazený pro sebe, patřil nyní všem, jen ne *jemu*. Jednotlivé úseky si uzmula práce, děti a Wanda. V minulosti nikdy nelitoval jediné minuty strávené s Wandou, jenže v té době se věnovali zábavným radovánkám. V současnosti po něm vyžadovala výlučně to, aby se choval jako otec rodiny, takže se střídavě ujímal role trenéra, učitele, kamaráda, kuchaře, kutila, řidiče, nakupujícího, domovníka a živitele.

O kempu Etenia pověděla Wandě její nejlepší kamarádka před několika měsíci. „*Etenia* znamená v indiánském jazyku ‚bohatý‘,“ četla Wanda z brožurky, která svou tloušťkou připomínala časopis. „Pojmenovali jsme náš rodinný kemp Etenia, neboť muž, jenž má rodinu, je vskutku bohatý. Není to rozkošné, Bobe?“

„Hm,“ zamručel Bob nepřítomně.

Domníval se, že manželka mu čte o kempu ze stejného důvodu, z kterého mu četla o Grónsku, Norsku či Albánii. Zkrátka toužila cestovat a s oblibou vyhledávala informace o eventuálních destinacích. Ovšem o kempu Etenia si nemínila pouze číst.

„Proč tam prostě nepošleme děti? My bychom mohli zůstat doma a lenořit v houpací síti,“ nadhodil Bob, když Wanda o kempu neustále brebentila. Poté si ji přitáhl k sobě a přitiskl se obličejem k jejímu krku. „Jenom my dva.“

Wanda mu na to neskočila. Nesouhlasila ani s tím, že by si zarezervovali pokoj v pěkném hotelu, posadili děti k bazénu

a strávili spolu nějaký čas o samotě. Nakonec vytáhl z rukávu veškerá esa a zmínil se o luxusním letovisku, které slibovalo, že zabaví děti, aby se rodiče mohli bezstarostně povalovat pod rozložitými slunečníky na bílých písčitých plážích. Bob chtěl *relaxovat*, ale Wanda bažila po něčem docela jiném.

A tak se ocitl v minivanu, který mířil do... kempu Etenia.

Mrkl do zpětného zrcátka a pátral po původu nenadálého kraválu, který mu rval ušní bubínky. Vzápětí seznal, že všichni sourozenci se zapojili do jakési komplikované tleskačí hry.

Wanda se naklonila k Bobovi. „Se Zoíí jsme v dětství kempování milovaly,“ řekla mu podesáté. „Jediný háček spočíval v tom, že jsme kempovaly bez rodičů. Není úžasné, že si naše děti něčím podobným procházet nemusejí? Strávíme společně celý týden!“

„Úžasné.“

Postřehla-li Wanda v Bobově hlase sarkasmus, nebrala jej na vědomí.

Přes cestu zčistajasna přeběhl jelen a Bob dupl na brzdou. Minivan naštěstí nejel příliš rychle – ne že by to bylo myslitelné, protože motor nebyl osazen turbem, které by jeho výkon nakoplo v prudkých kopcích, zejména ve velkých nadmořských výškách. Proběhnuvší jelen minivan nijak výrazně neohrozil, Bob přesto cítil, že se mu zvýšil krevní tlak.

„Nemůžete tam vzadu přestat blbnout?!“ okřikl hlučně nezbedy. „Snažím se řídit!“

Na chvíli se rozhostilo báječné ticho.

„Myšlíš, že tam žijí víly, taťko?“ zeptala se Cindy, jež zírala postranním okénkem na ubíhající hustý les, který lemoval krajnici.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Proč by tam nežily?“ odvětil Bob.

Wanda mu v jednom kuse opakovala, že Cindy je mimořádně citlivá. Nikdy by svou holčičku nedokázal připravit o iluze. Pokud chtěla věřit na víly, byl povinen její víru podpořit.

Wanda změnila téma. „Co tam vlastně budeme dělat?“ obrátila se na děti.

Bob zasténal. *Zase ten kolovrátek...*

Všichni tři se začali překřikovat jeden přes druhého.

„Velké bubiny, šoutěž talentů, kalaoke, hotba ža poklatem, loutky, malování na kamínky, tlampolína, tančování, hula-hop, gymnastika!“ zadrmlila Cindy.

„Trampolína, lukostřelba, jízda na koni, kánoi, nafukovací duši a horském kole, výšlapy!“ zakřičel Aaron.

„Opičí dráha, jízda na kajaku, potápění, plachtění, plavání, přetahování lanem, běhání, pinec, volejbal, bungee jumping, lanový skluz,“ zaječel Tyler.

Wanda se potěšeně rozesmála. Tuhle otázku položila křiklounům schválně, aby je rozdivočela.

Bob by si nejraději zacpal uši oběma rukama, ale musel je držet na volantu.

A co rybaření? vzpomněl si v duchu na svůj oblíbený koníček.

Wanda rybaření nenáviděla, zato dovedla mistrně manipulovat. Když Boba přemlouvala, aby se uvolil zúčastnit pobytu v kempu Etenia, využila proti němu právě jeho vášně pro rybaření.

Jakmile nebylo pochyb, že do kempu pojede (koho by zajímal jeho názor), utěšoval se představou, že se při vhodné

příležitosti zatoulá k vodě a nerušeně si zarybaří. Tehdy vyšla najevo pravda.

„Víš, nebudeš moct jen tak odejít,“ připustila Wanda. „Pořádají tam rybářské turnaje, takže bys mohl přemluvit kluky, aby se do jednoho přihlásili s tebou.“

Proč musí být všechno tak organizované?

Uřvanci ze sebe nepřestávali chrlit jednu aktivitu za druhou. Bob dospěl k závěru, že by v kempu museli strávit přibližně pět let, aby stihli vyzkoušet všechny. Naštěstí před sebou měli pouhý týden.

Pouhý. Jo, jasně...

Sedm dnů představovalo celou věčnost.

„Sedm dnů zábavy a dovádění,“ šveholila bez ustání Wanda, zatímco připravovala rodinu na vysněný výlet. Z jejích neutuchajících chvalozpěvů by člověk usoudil, že se má do kempu těšit.

Jak tam Bob přežije celý týden?

Bob musel chtě nechtě uznat, že kemp Etenia vypadá úchvatně – lépe řečeno *vypadal by* úchvatně, kdyby nebyl zamořen hlučnými rodinami.

Kemp Etenia, jenž se rozprostíral v úzkém údolí mezi dvěma zalesněnými horskými hřebeny završenými rozeklaným skaliskem, obepínal břehy rozložitého, klikatého, sytě

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

modrého sladkovodního jezera Amadahy. *Amadahy* znamená v čerokézštině (alespoň dle brožurky) *lesní voda*. Kdyby se kemp nacházel poblíž území Čerokiů, jednalo by se o příhodný název pro jezero v lesích, jenomže příslušníci jmenovaného indiánského kmene nikde poblíž nežili. Bob se o téhle nesrovnalosti zmínil před Wandou, kterou to – vzhledem k její lhostejné reakci – zřejmě netrápilo ani v nejmenším.

Ke kempu vedla neoznačená polní cesta posypaná šterkem, dlouhá šestnáct kilometrů, která odbočovala z hlavní silnice u úpatí příkrého svahu. Téměř na samém konci cesty se za javorem nenápadně krčila prostá cedule, která zmožené výletníky ujišťovala, že dorazili na správném místě: KEMP ETENIA: ROVNOU ZA NOSEM.

Kemp byl stejně malebný jako jeho okolí. Dominoval mu rozměrný srub (hlavní budova) s lesklou zelenou plechovou střechou, dvěma kamennými komíny po stranách a prostornou verandou, jež obemykala průčelí srubu a boční strany. Pětatřicet chatek postavených z klád a kamenů, roztroušených nedaleko srubu, připomínalo káčátka plovoucí za kachní mámou.

Bobově rodině přidělili chatku číslo sedmnáct, jež nesla název *Nuttah*¹. V jazyce Algonkinů odpovídá tenhle výraz přidavnému jménu *silný*.

Kluci měli ze slova „Nuttah“ velkou psinu.

„Budem bydlet ve cvokárně¹,“ oznámil Tyler všem svým kamarádům.

1 Odkaz na podobnost mezi slovem „Nuttah“ a slovním spojením „nut house“ – blázinec, cvokárna. V doslovném překladu „oříškový dům“.

„Nezahrávej si s mým Nuttahem,“ omílal Aaron do zblbnutí.

„Bude ta boudiška plná alašídů, taťko?“ zeptala se Cindy několikrát.

„Pomineme se!“ vyhrkla Wanda.

„Mně už z toho začíná hrabat teď,“ postěžoval si Bob.

Podle Bobova názoru byl název chatky stupidní, poněvadž široko daleko nepobýval žádný algonkinský kmen. Majitelé kempu Etenia zjevně sáhli do pomyslného klobouku a namátkou z něj vytáhli několik indiánských slov.

Za hlavní budovou se nalézalo stinné obdélníkové, šterkem vysypané parkoviště, které střežily okolní stromy. Bob vjel na parkoviště a vzápětí byl upozorněn, že s minivanem nemůže zajet až k chatce.

„Zničilo by to atmosféru,“ vysvětlila Wanda Bobovi, když kvůli tomu začal lamentovat.

„Je nesnesitelná bolest zad způsobená taháním všech našich kramů taky součástí atmosféry?“ odsekl Bob.

Wanda se na něj pouze usmála a nanasla si na rty čerstvý lesk.

No, to je asi odpověď na mou otázku, pomyslel si Bob.

Stál na parkovišti vedle minivanu napěchovaného zavazadly a hračkami – nemluvě o zadním nosiči nacpaném další bagáží – a v zádech mu začalo pulzovat bolestí při pouhém *pomyšlení* na přenášení všech věcí do jejich chatky, která se od parkoviště nacházela (jak jinak!) nejdál ze všech.

„Stojí hned na okraji lesa, Bože,“ rozplývala se Wanda nadšením.

„Ach, mé srdce plesá radostí,“ opáčil Bob.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

A tak dorazili do kempu Etenia – ráje z pohledu jedné ženy a pekla z pohledu jejího manžela.

Bob vzhlédl k proradné bledě modré obloze bez jediného mráčku. Slunce mu zářilo téměř nad hlavou a neúprosně jej spalovalo svými paprsky. Rtuť teploměru se vyšplhala přinejmenším na šestadvacet stupňů a panovalo úmorné dusno.

Wanda s dětmi, jimž pod nohama vesele křupal štěrk, prakticky tančily okolo auta. Cindy se otáčela kolem dokola, Aaron rozjařeně křepčil a Tyler bubnoval na kapotu minivanu. Wanda zdavila všechny kolemjdoucí a ptala se jich, jak se mají.

„Jé, *otýlek!*“ vypískla Cindy.

Bob pohlédl do míst, do nichž ukazoval Cindyin buclatý prstík, a spatřil monarchu stěhovavého, který zrovna zalétával do ostružiníku skvělého s lososově růžovými plody. Ve vzpomínkách se vrátil do dětství a vybavil si jedno táboření s tátou. Tehdy si k večeri natrhali ostružiny a usmažili si čerstvě uloveného pstruha.

„Rychle, tati,“ vyhrkl Aaron. „Musíme se zapsat, nebo nám všechnu suprovou zábavu vyfouknou ostatní.“

„Mohl bys to jít zařídit, Bobe?“ pronesla Wanda, jako by se to rozumělo samo sebou, a podala Bobovi čtyři archy papíru.

Bob věděl, že papíry jsou popsané dvěma seznamy: jeden obsahoval aktivity vybrané dětmi, zatímco druhý aktivity vybrané Wandou, kterých se zúčastní všichni členové rodiny. Povzdech si. Papírování mu zabere celou věčnost.

„Já se tady s dětmi mezitím porozhlédnu a seznámím se s táborníky,“ prohodila Wanda. „Až nás zapíšeš, můžeš odnést zavazadla do chatky.“

„Och, vážně *můžu*? Bezva,“ zamumlal Bob.

„Co jsi říkal, miláčku?“

„Ale nic.“

Bob se díval za Wandou a dětmi. Hopsaly pryč, kdežto on se nepohnul ani o píd. Nejraději by nastoupil do minivanu a odjel. Pohlédl na sedadlo řidiče. Co by se asi stalo, kdyby to vážně udělal?

Nasládlá vůně lučních květin se mísila s pronikavým zápachem výfukových plynů, ovšem Boba udeřila do nosu zejména vůně jalovců a borovic, která jej přiměla myslet na jeho nejoblíbenější drink, gin s tonikem, o němž Wanda prohlásila, že „chutná jako jehličnatý strom“, když jí ho namíchal poprvé. Od té doby říkala ginu s tonikem „jehličnatý drink“ a posléze zkráceně „jehličnan“. Během pátečních večerů, po zahrnutí dětí na kutě, Boba příležitostně vyzvala, aby jí namíchal „jehličnan“.

Jeden „jehličnan“ by mu právě teď bodl.

Najednou do něj zezadu strčilo nějaké děcko a hned se mu za svou neopatrnost hlasitě omluvilo. Bob zavrávorál, narazil do boku minivanu a chytil se otevřených dveří u druhé řady sedadel, aby neupadl. Následně si všiml obézního zpotčeného muže středního věku, který zápasil s několika sportovními taškami a kufry. Oči obou mužů se na okamžik setkaly a Bob se na upachtěného chlapíka účastně usmál. Nato zavřel dveře minivanu a rozhlédl se kolem sebe.

Okamžitě svého činu zalitoval.

Když si prohlížel kemp ze sedadla řidiče a pozoroval svou rodinu, která se vyhrnula z minivanu s nespoutaným nadšením, způsobilo mu to nejednu vrásku na čele. Jakmile

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

uzřel ten očiřtec z řirokého ůhlu, prakticky se mu podlomila kolena.

Vřšude pobířhali frackové, jako kdyby je někdo nadopoval drogou, která jim otupila smysly, a přesto je udržovala v neustálém pohybu. Muři se mu před očima měnili v tařné muly; zpocení tátové od rodin se potáceli pod vahou břemen, zatímco mámy se seznamovaly a organizovaly. Uprostřed nastalého zmatku pobířhali vedoucí kempu, kteří pířskali na pířřalky a vykřikovali nesrozumitelné pokyny.

Bob se pokouřel porozumět jednotlivým slořům, leč neůspěřně. Obrnil se trpělivostí a vykročil k jedné vedoucí, modrooké culíkaté blondýně, která zapířskala zrovna ve chvíli, kdy se ji chystal oslovit. Ostrý hvizd mu pronikl uřními bubínky až do mozku a několik vteřin se v něm proháněl. Bob na okamřik oněměl.

„Promiňte,“ promluvil na vedoucí, sotva se mu vrátila řeč, „kde se zapisují aktivity?“

Plavovláska zcela nesmyslně opět foukla do pířřalky (tentokrát nařřěstí jenom krátce) a ukázala na nízké schodiřřtě umístěné na jednom konci srubu.

„Vyjděte po támhletěch schodech, pokračujte na přední verandu a stoupněte si do fronty, která vás dovede k přířslušným stolům uvnitř srubu.“ Vedoucí znovu zapířskala na pířřalku.

Bob jí tu proklatou věč málem strhl z krku, ale ovládl se. „Díky,“ ucedil se smrtícím ůsměvem.

Vystoupal po schodech, dořel na přední verandu a postavil se do fronty. Zahlédl svou rodinu, která se v kempu ůř rozkoukávala. Cindy se držela za ruce s holčičkou s černými copánky a otáčela se s ní dokola na řirokém mole, jeř se

rozprostíralo nad jezerem. Proč jsou mrňousové tak posedlí otáčením? Wanda klábosila s jakousi ženštinou kousek od Cindy a Aaron s Tylerem a dalším klukem házeli na střídačku žabky přes jezero.

Bob stál mezitím v řadě, aby mohl vyřídit nezáživné papírování. Klasika.

Zakrátko přestal vnímat čas, který mu ve šnečí frontě ubíhal stále pomaleji. Okolo hlavy mu bzučely mouchy a začal ho pálit nos. Příště dá na Wandinu radu a namaže se opalovacím krémem.

„Bude pršet,“ odbyl ji sebevědomě, když mu ho nabízela.

„Jeden nikdy neví,“ odušila.

Boba fascinovalo, jak často Wanda prostě *věděla*, zatímco on neměl ani páru.

Kousek od něj hrál kdosi na kytaru a ještě blíž si někdo pochutnával na sušeném hovězím. Bob nakrčil nos. Z aroma kořeněného masa se mu zvedl žaludek.

Ostatní rodiče si ve frontě povídali, ale Bob hleděl zarytě do země. Poprvé od okamžiku, kdy vyjel z příjezdové cesty u svého domu, dokázal přemýšlet o nabídce, nad níž by nejraději hloubal v pohodlí domova. Na týdenní dovolenou zkrátka neměl čas, a i kdyby ho měl, rozhodně by se v době volna nechtěl vysilovat *aktivitami* s bandou cizích lidí. Upřímně řečeno potřeboval být sám.

Otočil se a opět se zaměřil na svou rodinu. Cindy skákala s novou kamarádkou provizorně namalovaného panáka mezi trávnickem a jezerem. Kluci zkoušeli balancovat na sloupcích rozmístěných podél okraje mola. Bob nepochyboval, že za krátko uslyší příznačné šplouchnutí.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Přišoural se ke dveřím vedoucím do srubu. Ač tomu pomalu přestával věřit, konečně přijde na řadu. Přemohla jej zvědavost a nahlédl do interiéru, který přesně odpovídal fotografii z brožurky: obnažené roubené stěny a množství robustního dřevěného sedacího nábytku s podsedáky zdobeného neurčitými „indiánskými“ vzory. Místnosti vévodila mohutná jelení hlava. Lustry visící z trámů byly z paroží. Zdejší jeleni se museli mít obzvlášť na pozoru.

Než vešel do srubu, vrhl poslední letmý pohled na své nejbližší. Kluci se – nepřekvapivě – už koupali v jezeře. Cindy dál skákala panáka. Wanda se smála svým synům... protože se smáli taky.

Kdyby se Boba někdo zeptal, zda miluje svou rodinu, odpověděl by důrazně a bez jediného zaváhání: „Ano!“ To však neznamená, že je měl rád permanentně, a jeho láska poslední dobou stále víc pomasínala, protože po něm soustavně něco požadovali.

Tátko, koukni še, jaký šem nakleslila obláček, žvatlala Cindy.

Tati, půjdeš si se mnou zaházet? vyptával se Aaron.

Tati, pomoz mi se školním projektem, prosím, žadonil Tyler.

Miláčku, dveře od garáže jsou rozhrkané. Oprav je, prosím, nařizovala mu Wanda.

Vskutku *nařizovala*. Pokaždé ho sice poprosila, ale její prosba se v podstatě nelišila od šéfova příkazu: „Udělej to dneska, *prosím*.“

Bob měl nekonečných požadavků a úkolů plné zuby. Potřeboval se *nadechnout*.

Někdo mu poklepal na rameno. „Seš na řadě, kámo.“

Ohlédl se.

Stál za ním mladý táta, který se očividně dosud nestihl nabažit otcovství. Zazubil se na Boba a ukázal před něj.

„Seš na řadě,“ zopakoval.

Před Bobem seděla za stolem opálená špinavá blondýna s velice krátkým sestřihem a vějířkovitými vráskami okolo očí. Pohlédla na něj.

„Dobrý den, jmenuji se Marjorie,“ pozdravila Boba a obdařila ho širokým úsměvem, který odhalil rovné bílé zuby. Současně si ukázala na bílou umělohmotnou jmenovku připnutou k zelené košili s logem kempu. „Vítejte v kempu Etenia.“

„Aha, tohle je kemp Etenia?“ pokusil se Bob o suchý humor, který se zjevně minul účinkem.

Marjoriin úsměv ochabl. Na vteřinu nakrčila obočí a poté se zeptala:

„Jméno?“

„Mackenzie.“

Marjoriiny prsty se roztančily po klávesnici bezdrátového notebooku. „Bob, Wanda, Cindy, Aaron a Tyler.“

„Přesně tak.“

„Dobře, tak vás zapíšeme. Připravil jste si seznam aktivit?“

Bob předal pracovníci precizní seznamy. Nabídka kempu skýtala sto dvanáct aktivit. Rekreatanti si jich měli vybrat minimálně dvacet, seřadit je dle svých preferencí a vypsat je do seznamů. Wandin soupis čítal celkem dvaasedmdesát aktivit. Bob uvažoval, jak si Marjorie s tímhle numerem poradí.

Marjorii však dlouhý výčet aktivit evidentně nevyvedl z míry.

„Výborně,“ prohlásila a začala tukat do kláves.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Bob na ni civěl s pokleslou čelistí. Jeden z problémů, který s kempem Etenia měl – přesněji řečeno s kterýmkoli letním kempem – byla organizovanost. Rád pobýval na čerstvém vzduchu a užíval si zábavu, ale jestliže se při tom měl řídit harmonogramem a jet podle nalinkovaného seznamu, začínal z toho cvokatět. Ha! Možná skutečně *patří* do chatky Nuttah.

Ale vážně, nemá dost harmonogramů a seznamů v práci? Ta je alespoň *placená*. Proč se musí těmi ptákovinami řídit i ve volném čase?

Klapání kláves utichlo. „Nemohla jsem vás zapsat do všech uvedených aktivit, ale všechny vaše děti jsem vtěsnila do nejlepších dvaceti, včetně vaší rodiny jako celku.“

„Prvotřídní džusík.“

Bob s potěšením citoval tuhle Tylerovu oblíbenou hlášku. Když ji Tyler vyslovil poprvé, myslel ji doslovně, ovšem Bob si ji vykládal dvěma způsoby: „To je na houby“ nebo „Je mi to šumák“.

Marjorie vrátila seznamy Bobovi, načež se obezřetně rozhlédla na obě strany i za sebe, naklonila se k němu a sotva slyšitelně zašeptala:

„Měl byste zájem...“ zbylá část otázky zanikla v šumu.

Bob se předklonil. „Prosím?“

Marjorie se nahnula ještě blíž k Bobovi, který ucítil její dech vonící čokoládou.

„Měl byste zájem o Králíčka Budíčka?“

Bob se patrně přeslechl. „O koho?“

Marjorie se otočila a ukázala na vysokého králíka, který stál v protilehlém rohu prostorné místnosti pod starožitnou kánoí zavěšenou pod klenutým stropem.

Králíkovi se zářivou srstí oblečenému v černobílé kostkované vestě doplněné o žlutého motýlka s bílými puntíky vyčuhovala z černého cylindru posazeného na hlavě plandavá ušiska. Držel činely typické pro staromódní opičky na klíček.

Bob zamrkal. Jak mohl toho hromotluka přehlédnout, když si srub prve prohlížel? Jeho nepozornost by se dala přirovnat k přehlédnutí anakondy v ohradce plné štěňat. Králík sem jednoznačně nezapadal.

Bob na něj několik vteřin ohromeně zíral. Netušil, zda kulí oči na člověka oděného v kostýmu, nebo na jednoho z děsivých animatroniků, s nimiž se setkal v několika restauracích, které v útlém věku navštívil s rodiči. Ať tak či onak, *tenhle* králík s nepřírozeně velkými nepřívětivými bulvami, v nichž se zračil nádech šílenství, nebyl žádný mazlík.

„Pane Mackenzie? Bobe?“

Bob zamrkal. „Eh?“

Marjorie se zaculila a mrkla na něj. „Pokud si zažádáte o Králíčka Budíčka, králík, který stojí támhle – jmenuje se Ralpho – zavítá do vaší chatky.“

Bob se na Ralpha znovu zadíval.

„Přijde za vámi a s křikem o sebe bude třískat činely a otáčet hlavou.“ Marjorie se zahihňala. „Hrůzostrašný zážitek!“ dodala.

Bob si to dokázal živě představit.

„Tenhle budíček je se vši parádou.“

„*Budíček?*“ nechápal Bob.

„Ach, já vám to neřekla. Ralpho obchází zapsané chatky mezi pátou a šestou hodinou ranní. Je to takový uličnický žertík, který provádíme dětem po jejich první noci v kempu.“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Většina z nich zbožňuje nával hrůzy, která je zaplaví, když je někdo vyděsí hned po ránu. “Marjoriino tlumené uchechtnutí připomínalo dábelický smích záporáka. „Má Ralpho přijít i do vaší chatky?“

Bob upřel zrak na králíka a poté na Marjorii. Pomyslel na svou protivně šťastnou rodinu, jež ho přinutila prožít týden letní dovolené v mizerně zamaskovaném záchytném středisku pro přepracované táty. Připomenul si, jak dlouho trčel v pitomém štrúdlu jen proto, aby mohl nechat zapsat vybrané stupidní aktivity. Na závěr tohoto výčtu si vzpomněl, že ještě musí odtahat zavazadla do chatky Nuttah.

Pak mu přišlo na mysl, jak jeho nejdražší po ránu reagují na hlasité zvuky, a ta představa v něm začala probouzet dobrou náladu.

„Ovšem!“ zakřenil se. Tohle bude sranda za všechny peníze!

„Skvělé,“ odvětila Marjorie a opět něco natukala do laptopu. „Tak. Vyřízeno,“ usmála se na Boba, který jí úsměv oplatil.

Jednalo se o jeho první nelíčený úsměv tohoto dne. Poprvé od chvíle, kdy Wanda výlet naplánovala, se v jeho nitru rozhostil kromě roztrpčení a rozmrzelosti i jiný pocit: mírné potěšení.

Marjorie se sehnula pro štos vytištěných papírů a strčila je Bobovi pod nos i s přiloženým perem.

„Překontrolujte si prosím seznamy, a pokud v nich nenajdete žádnou chybu, podepište každou stránku.“

Bob vzdychl a pustil se do čtení mučivých seznamů. Žádnou chybu nenašel, takže je podepsal, třebaže s jejich obsahem bytostně nesouhlasil.

Marjorie se rozzářila. „Znamenitě!“ Převzala si od Boba podepsané papíry a některé z nich secvakla dohromady. „Tady máte harmonogramy. Ralpho vás navštíví ráno. Zvolené aktivity máte rozepsané v kalendáři.“ Podala Bobovi klíč a knížečku. „Klíč k chatce a soupis pravidel, která musíte dodržovat,“ podotkla na vysvětlenou.

Úžasný. Knížka s pravidly. Bob potřeboval víc pravidel... asi jako další povinnosti či děti. Niterní úvahy si nechal pro sebe a mlčky si převzal klíč i knížečku.

„Přeji vám příjemnou zábavu, a kdybyste cokoli potřeboval, klidně se na nás obraťte.“

Bob přikývl, naposledy si prohlédl Ralpha a zamířil ven. Postřehl, že se mu jde lehčeji, než když sem vcházel. Při vycházení ze dveří byl v pokušení provést mírnou otočku. Místo toho se ohlédl a na znamení pozdravu věnovaného novému kamarádovi se lehce dotkl pomyslného klobouku.

„Díky, kámo,“ zašeptal. Ralpho v něm probudil nejhlubší uspokojení, jaké pocítil za několik posledních týdnů.

Bob odvlekl do chatky poslední várku bagáže. Vyšel na vzduch, aby popadl dech.

Chatka Nuttah byla jednoduchá stavba z klád, jejíž konstrukce připomínala velké A, s přízemní verandou, dvěma postranními okénky, jedním panoramatickým oknem v průčelí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Five Nights at Freddy's: Králíček Budíček.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.